GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Orgull de Catalunya!

Opinió | 05/06/2007 | 13:56

Em sento orgullós de ser català i sento la necessitat de dir-ho.

Crec no ser ni haver estat un fatxenda. Zelós, això sí, de la meva dignitat com a persona i com a català. De la dignitat de Catalunya, i del respecte que li és degut. Al mateix temps respectuós i admirador d'altres països, començant pel conjunt d'Espanya, de la seva història, de la seva cultura, de la seva identitat. I de les de tants altres països, europeus o no. I dels motius que tots ells tenen –i alguns en grau superlatiu- de sentir-se orgullosos de ser el que són i de ser com són. És des d'aquest sentiment que ara sento la necessitat de dir perquè sempre m'he sentit i em sento orgullós de ser català.

Per què sento aquest orgull? Per petulància? Ja he dit que no. Per infantilisme? Per rebequeria? Per una mena de tossuderia exagerada en un moment en què a Catalunya hi ha crisi d'autoestima? No.

Res d'això, sinó per convicció, per coneixement del que Catalunya ha estat i és, per la manera com Catalunya està posicionada en el temps d'avui i en l'espai, perquè hi ha valors que hem sabut conservar. Perquè hem desmentit les previsions dels analistes que ens pronosticaven una decadència irreversible. Perquè tot i ara passar un mal moment si enfondim en la nostra Història, la nostra identitat, la nostra mateixa realitat d'avui constatem que seguim essent-hi i que seguim sumant. Més enllà de les aparences i de les invitacions a la renúncia (algunes fetes des de casa mateix).

Si repassem la Història veurem que hem estat en situacions molt difícils. Que s'ha parlat de "Finis Cataloniae" més d'un cop. Però que sempre ho hem superat. Que sempre ha prevalgut l'esperit del Fènix, és a dir, l'esperit del ressorgiment. Del Fènix Cataloniae.

Però no fem Història. En tot cas no anem gaire enrere. Recordem només –i breument- el que ha estat el gran renaixement català els últims 100-150 anys. En tots els temps, des del cultural a l'econòmic, des del social a l'artístic. Des de la defensa de les arrels a l'avantguarda i l'esclat creatiu. Només la guerra del 36-39 va ser capaç de frenar Catalunya, una guerra amb més d'un motiu, amb més d'una causa però amb una de molt principal: frenar i sotmetre Catalunya. Tan important era Catalunya.

Després altre cop va tornar la cançó de l'enfadós: Finis Cataloniae. Per política, per persecució identitària i per discriminació econòmica, per immigració, per pèrdua d'esperança.. Finis Cataloniae.

Però no. Catalunya va resistir.

I després, què ha passat? Que hi ha hagut una recuperació en tots els sentits. Interna. Que ara –que és cert que passem un moment dolent- algú pot creure que farà marxa enrere. I el perill hi és. Però el nostre capital és gran. I és garantia , si volem, de recuperació.

Mirem-nos-ho des de dos punts de vista. Deixarem per a després el més important, que és el de la nostra força interna. En part perquè fa poc ja en vàrem parlar (veure l'editorial "El nostre

capital" del 2 de maig). Fem ara en canvi la prova del nou. És a dir, calibrem el que és i el que ha estat la Catalunya dels últims trenta anys vista des de fora, des de la perspectiva de la resta d'Espanya. Doncs bé, sense petulància, sense fatxenderia Catalunya pot dir que ha estat un factor decisiu –decisiu vol dir que sense ella no hauria passat el que ha passat- en la consolidació de la democràcia, en el procés de modernització de l'Estat, en la europeïtzació, en el progrés econòmic, en l'equilibri territorial, en la implantació de les Autonomies,… Que ha contribuït més que ningú a l'estabilitat i la continuïtat de l'acció de govern de tot l'Estat, sense les quals Espanya no hauria fet el progrés que ha fet.

Més encara: Catalunya ha estat durant ben bé dues dècades un referent a Europa. Un model d'equilibri entre identitat d'arrels i identitat de projecte i de futur. Entre afirmació identitària i capacitat de col·laborar en marcs polítics més grans.

I ha estat un exemple de solidaritat –sí, de solidaritat en un alt grau- i de lleialtat, de joc net de cara a tercers.

Algú pot dir després de llegir això que els catalans no necessitem dida, ningú que ens faci elogi o que ens doni cova. Que diguin el que vulguin. Això ha estat així. I cal tenir molt de prejudici per a no reconèixer el que en tot aquests camps ha fet Catalunya.

Cert que poc reconegut. És probable que ningú no ho agraeixi. Però no pot ser ignorat i menystingut. Com sovint ho és. I els catalans n'hem de ser conscients. Conscients de la nostra importància i del nostre pes. I per tant confiats que com diu la cançó "no serem moguts"

De tota manera alguna consciència hi deu haver d'això. Quan ara veiem que des de més d'un sector –de dretes i d'esquerres- es torna a parlar bé de Catalunya després d'haver-la bescantada i enganyada i menystinguda -els uns i els altres, repeteixo- per força hem de pensar que alguns valors, alguna força i alguna substància devem tenir. O només, potser, uns quants escons de diputats? Potser ells –uns i altres- creuen això, però aleshores s'han de preguntar per què malgrat tantes pressions, tants enganys i tantes maniobres encara s'han de preocupar, quan les coses es posen tibants, de què passa a Catalunya, de com respondrà Catalunya.

Tot això dit sabent quines són les limitacions nostres, és a dir, no des de la fatxenderia, però des d'un orgull legítim i ben fonamentat.

Però tot això només justifica el nostre orgull de rebot. No n'és la causa principal. La causa principal és el pes actual de Catalunya, la seva capacitat d'iniciativa, el valor acumulat pel catalanisme durant més de 100 anys i que segueix vigent. Ho deia a l'editorial del 2 de maig. "El nostre capital". No cal repetir-ho, a ell em remeto.

Tant m'hi remeto que es pot pensar que no calia al cap d'un mes fer un altre editorial sobre això. Però hi ha coses positives tan certes i que tant poden pesar en el nostre futur que no s'hi perd res a insistir-hi.

La primera és que patim una crisi d'autoestima. Comprensible per com s'han fet les coses darrerament. Però no justificada si analitzem el nostre potencial econòmic, cultural i social. Si som conscients de la fortalesa de la nostra identitat. Del nostre bon exemple de convivència. I també de la molt notable capacitat d'integració que hem demostrat tenir. De la nostra capacitat d'elaborar i de transmetre missatges que són vàlids més enllà de nosaltres.

I enmig del desconcert polític que patim i malgrat les invitacions a la renúncia que fins i tot el

Govern de la Generalitat ens fa, el país segueix actiu i amb iniciativa. Per exemple, les últimes dades d'evolució de les nostres exportacions i de les nostres inversions a tot el Món són bones. O l'evolució de les traduccions dels nostres escriptors a llengües estrangeres. O la recuperació de científics catalans que han estat treballant a l'estranger. Tot això són punts que es guanyen en temes de qualitat.

No caure en la inconsciència de no adonar-nos del moment difícil que vivim. Però jugar –perquè ho podem fer- amb orgull, ambició i confiança.

Autor: Jordi Pujol
Jordi Pujol

https://gironanoticies.com/noticia/2507-orgull-de-catalunya.htm